

Gabriels sista resa

Akt 4 – LECS-Q

Thor-Björn Bergman

SOLIND MEDIA

ISBN 978-91-519-6268-9
© Thor-Björn Bergman 2026
Manus utvecklat 2025–2026
Omslag: Thor-Björn Bergman
Omslagsfoto: Jackie Niam/iStock
Tryckt hos ScandinavianBook, 2026
Utgiven av Solind Media – solind.se

Detta är ett utdrag ur *LECS-Q*, den fjärde delen i romanserien *Gabriels sista resa*. För att undvika spoilers har vi valt ut ett kapitel mitt i boken som representerar berättarrösten, stämningen och tempot i den fortsatta historien.

Kapitel 19

Sebastian svängde benen över sängkanten och drog på sig sommarkläderna som låg hopvikta på golvet. Den lilla lägenheten på villans gavel var hans eget universum: ett kungarike där han fick tänka i fred och låta drömmarna växa, ostörda av världens brus. När pappa började renovera det gamla garaget i början av våren trodde Sebbe att det skulle bli ett hemmakontor med anledning av pandemin. Men när han fick nyckeln på sin sextonårsdag gick det upp för honom – det var en födelse-dagspresent: en symbol för förtroende, självständighet och ansvar.

Sebastian gick ut genom sin privata entrédörr och slog sig ner på träbänken intill den vitmålade panelväggen. Solens första strålar letade sig runt villans östra gavel; Indalsälvens brus ackompanjerades av vindens sus och fåglarnas trevande hymner.

Han kastade en blick på mobilen och kände avund över andras förmåga att distrahera sig från verkligheten – trots att porten till deras värsta mardrömmar stod på glänt. Men för Sebastian Öberg var strutsmentalitet inget alternativ. Han hade en roll att spela; hur liten den än var fanns fortfarande en möjlighet att göra skillnad.

Sebbe loggade in, öppnade de största nyhetsapparna och skrollade ner i det eviga flödet av information. Ju mer text som rullade fram på den lilla skärmen, desto lägre sjönk hakan. Hjärtat bultade; andningen blev snabb och ytlig. Han kände sig yr och svimfärdig.

"Panik utbryter: En våg av allvarliga sjukdomsfall drabbar ledare mitt under viktiga toppmöten. Vad ligger bakom den mystiska sjukdomen?"

"Domedagsklockan tickar: Världsledare faller som flugor, lämnar tomrum i byråkratins hjärta och skapar kaos på den globala scenen."

"Världen håller andan och väntar på svar."

"Konspirationsteorier florerar: Samtidiga kollapsar hos världsledare skakar om världssamfundet. Är det en slump, en attack eller något helt annat?"

"Katastrofal kris: Alla i chock efter ledarnas fall."

"Från talarstol till sjukhusbädd: En dag som förändrade allt. Flera världsledare kollapsar mitt under tal och lämnar deltagare med öppna munnar."

Varningsropen och domedagsprofetiorna fortsatte utan uppehåll – oavsett vilken nyhetssida Sebastian besökte. Plötsligt insåg han att det fanns något autentiskt i Agnes besynnerliga berättelse. Han hade inte förkastat hennes beskrivning av planetens möjliga apokalyps, inte avfärdat henne som en foliehatt utan förankring i verkligheten; men visst hade tvivlet funnits där. Efter nattens händelser fick hennes historia ett helt annat perspektiv.

Flera artiklar nämnde det massiva mejltskick som hade distribuerats fem dagar tidigare; tidningarna kokade av spekulationer om vad som kunde ha orsakat den osannolika händelsekedjan. De mest utbredda teorierna pendlade mellan två ytterligheter: en global pandemi av okänt ursprung och en attack från en utomjordisk civilisation. Parallellt med detta spreds konspirationsteorier om hemliga experiment, biologiska vapen och en gudomlig energi som ville uppmärksamma mänskligheten på en destruktiv livsstil utan framtidsutsikter.

Upproret hade startat med full kraft. När den brasilianske presidenten Jair Bolsonaro sjönk ihop framför kabinettets närmaste medarbetare var han den sista av de trettio världsledare som valts ut av Reformers för att statuera exempel. Men attacken var bara i sin linda – snart skulle helvetet braka loss. Vid tiotiden fick femtusen trojaner ett kommando från en okänd IP-adress i Järpen att slå ut över tiotusen samhällskritiska datasystem världen över. Endast sjukvård, vattenförsörjning och avloppssystem var undantagna från aktionen.

Datatekniker och nätverksexperter stod handfallna – de möttes av skärmmedelanden där Reformers tog på sig angreppet och krävde en ny världsordning, byggd på beräkningsmodellen LECS-Q och Kvadrantismens ideologiska strukturer. Men det slutade inte där. En timme senare inleddes den mest omfattande protesten i mänsklighetens teknologiska historia. Av Codexus drygt fyrahundra medlemmar hade 362 lyckats mobilisera i genomsnitt tretton andra programmerare, som vid det specifika klockslaget avbröt sina uppdrag utan någon annan förklaring än att lämna fram ett dokument till sina chefer.

Totalt vägrade 4 706 datagenier att röra vid en dator – en tyst revolution, en protest så kraftfull i sin stillhet att den ekade genom maktens ödsliga korridorer. Nördarna satt bara med armarna i kors, utan att bemöta tilltal eller försöka argumentera för sin sak. Dokumentet sa allt som behövde sägas. Aktionen uppfyllde sitt genomgripande syfte; den skapade svallvågor över hela planeten.

Med anledning av det som hänt hade David sammankallat medlemmarna i Controllers. Alla dök upp utom Jonas – han var i Stockholm och hälsade på Tea, men lovade att ansluta så fort som möjligt. Den uppkomna situationen krävde omedelbart engagemang, och alla var överens om sakens allvar. Även om gruppen var medveten om operationen blev det mediala resultatet lite av en chock; ingen hade räknat med ett sådant genomslag efter så lång tid av passivitet.

Harry var mest aktiv – både förberedd och beläst. Han hade sammanfattat nattens artiklar med stort engagemang. Ledande forskare, datavetare och hälsoexperter arbetade febrilt för att hitta svaren. Prover från de drabbade analyserades noggrant, men hittills hade ingen lyckats identifiera någon gemensam orsak.

– Världshälsoorganisationen har utlyst högsta beredskap, sa Harry med pannan i djupa veck. Dom uppmanar alla länder att vidta försiktighetsåtgärder, men bara några få kopplar händelsen till vårt tidigare mejlutskick – vilket är anmärkningsvärt.

– Det verkar som om nån lägger locket på, sa David. Media brukar annars spekulera hejvilt, men nu utesluter man det viktigaste.

– Vad är status för trojanerna? undrade Johanna. Och Codexus massiva protester – vad händer där?

– Allt fler system stänger ner, svarade David. Nu går det knappt att komma ut på nätet, segt som sirap. Innan midnatt har hela världen förflyttats till 70-talets analoga medielandskap. Samtidigt försöker regeringar förgäves lugna sina medborgare och upprätthålla en känsla av säkerhet; man betonar vikten av att följa myndigheternas rekommendationer och undvika att sprida falska rykten.

Einár lutade sig fram och tittade ner i sin mobil.

– Jag lyssnade på ett nyhetsinslag i Sveriges Radios analoga FM-sändning i morse, sa han och blev tyst en stund. Dom intervjuade Stefan Löfven med anledning av nattens händelser. Han hade inte mycket att säga – uttryckte sig politiskt korrekt, vilket var väntat. Att den oväntade och skrämmande utvecklingen hade skapat en atmosfär av oro; att många kände sig maktlösa inför en hotande framtid; att frågorna var betydligt fler än svaren. På frågan om LECS-Q och Kvadrantismen sa han nåt som förvånade mig: att förslaget var djärvt, men utopiskt, att ideologin säkert skulle kunna bidra till nåt positivt – men att visionen var orimlig i en värld så präglad av komplexitet, motsättningar och begränsade resurser.

Johanna kastade ut med armarna.

– Men vad i helvete, vad har dom för alternativ? Allt måste väl vara bättre än att jordens befolkning går under? Ibland känns det här uppdraget hopplöst.

– Vi ska nog avvakta några dagar innan vi drar förhastade slutsatser, sa David och spände käkarna. Codexus insats har som mål att få politikerna att inse den krassa sanningen: planeten klarar sig utan företagsledare och förmögna knösar, men utan högintelligenta människor stannar allt efter bara några timmar och skickar tillbaka mänskligheten till kobratelefonens och telegrammens tidevarv.

Johanna sjönk ihop, andades tungt.

– Lätt att tappa sugen, sa hon. Ibland känns det övermäktigt. Det enda positiva just nu är att jag vet hur det är att tillhöra dom två procent som har den högsta intelligensen. För visst stämmer det – vi har också uppgraderats?

– Vad tror du själv? undrade Einár.

– Det känns så. Jag är mer nyfiken, bättre på att analysera och lösa problem. Nu kan jag anpassa mig till nya intryck på ett helt annat sätt än tidigare; jag tänker kritiskt, ser saker i fler dimensioner och känner större sympati för andra. Dessutom fungerar minnet bättre och jag kan uttrycka mina tankar och idéer på ett klart och koncist sätt.

– Ge oss ett exempel, sa David.

– Inom vilket område?

– Individens relation till pengar.

Johanna flinade – som om hon redan visste hur det skulle sluta.

– En rik människas inre drift att hela tiden vilja ha mer är en primitiv instinkt, ärvd från neandertalarna. Att rikedomens storlek skulle vara det enda måttet på framgång – det är nåt som intellektuella medelmåttor brukar lyfta fram, särskilt dom som okritiskt samlar sina tillgångar i lador. Den typen saknar ofta förmåga att tänka stort. Vår gemensamma tillvaro handlar om nåt helt annat.

Harry satt ihopsjunken, men nu lutade han sig fram.

– Att känna lycka och vara tillfreds med livet är viktigare än att ha mycket pengar, tillade han. Att ha meningsfulla relationer, ett givande arbete och en känsla av att leva ett bra liv – det är centrala faktorer för upplevd framgång. Att vara behövd och bli uppskattad.

– Vålgång är också att växa som individ, sa Einár. Att lära sig nya saker, utveckla färdigheter och nå personliga mål. Det kan vara akademiska prestationer, konstnärliga uttryck eller att övervinna vardagliga utmaningar.

– Jag tycker att stödjande relationer med familj och vänner är en viktig del av framgångsbegreppet, sa Bosse. Det bidrar till en känsla av samhörighet och välmående. Även god fysisk och psykisk hälsa är ovärderliga faktorer. Att leva ett långt och hälsosamt liv är betydelsefullare än ekonomisk rikedom.

– Att bidra positivt till samhället, fyllde David i. Exempelvis genom volontärarbete, att göra nåt meningsfullt för andra eller att lämna ett arv som gynnar framtida generationer. Att nå sina drömmar och sin fulla potential – oavsett om det gäller konst, musik, vetenskap eller nåt annat kreativt område – är också ett grundläggande mått på framgång som inga pengar kan köpa.

Medlemmarna i Controllers granskade varandra. Efter ett halvår präglad av oreda och tvivel, förvirring och vilshenhet, hände något dramatiskt i deras minspel: en essentiell förändring, en gnista av insikt som sakta spred sig och förvandlade den gnagande osäkerheten till kristallklar medvetenhet. De hade lämnat rollen som åskådare och blivit aktiva deltagare i spelet om alltings överlevnad.

– Nu fattar jag! utbrast Bosse. Det känns som om jag har upptäckt en ny dimension av verkligheten – nåt luddigt, långt bortom det materiella och det synliga. Där allt är sammanflätat, där varje individs uppgift är att trygga varandras fortsatta existens. Nu inser jag att intelligens är avgörande för ett demokratiskt och framsynt ledarskap. Igår hörde jag bara orden – idag förstår jag innebörden.

Gruppen nickade, ögonen glittrade, leenden spred sig. Varje blick vittnade om enhällighet – en känsla av att de befann sig på samma våglängd. Men plötsligt föll eftertankens skugga över Harrys ansikte.

– Om detta är ett obestridbart faktum, varför har jag då aldrig hört några experter eller förståsigpåare nämna det? Jag må vara gammal och gaggig, men kan inte minnas att nån har betonat vikten av hög intelligens för ett samhälles optimala utveckling.

– Av två anledningar, sa David. Den första: att åberopa hög intelligens för att kvalificera sig till uppdrag i ledande politisk ställning upplevs av många som ett stort steg bort från demokratin. Den andra: troligtvis skulle bara ett fåtal av våra folkvalda klara en godkänd nivå av LECS-Q. Ingen vill väcka den björn som sover.

Bosse lade armarna i kors över bröstet.

– Det uppenbara problemet är väl att gemene man blandar ihop våltalighet med förmågan att förutse konsekvenserna av beslut långt in i framtiden. Det har väl ingen direkt koppling?

– Inget tydligt samband, sa David. Självmedvetna politiker brukar lyfta fram partiets analytiker, men dom sakkunniga är ofta sprungna ur den egna rörelsen och representerar inte alltid skarpsinne. Sen har vi maktfullkomligheten som en destruktiv faktor. Även när rådgivarna kommer med kloka uppmaningar som skulle kunna leda till goda resultat, tas besluten ofta i skuggan av viljan att behålla inflytande. Makten sätts i första rummet – den egna positionen eller partiets intressen, inte en stadigvarande förändring som faktiskt gynnar folket.

Einár suckade – långsamt, som om något inom honom gav upp.

– Begreppet *bättre än genomsnittet* är fascinerande. Ofta handlar det om personer som kallar sig intellektuella och tror att dom är smartare än andra. Då föredrar jag människor som ligger lite under – dom brukar vara medvetna om sina brister och misslyckanden. Jag har en kompis i Stockholm som inte är nåt logiskt geni, men som ändå lyckades bygga upp en framgångsrik kedja av dojos. Alltså ställen där man tränar traditionella japanska kampsporter som karate, judo och aikido. Smarthet i ett nötskal, eller hur?

– Definitivt, sa Harry. Kroppen är fruktträdet – algoritmerna dess frukter. Dom grundläggande biologiska processerna, genetiken och miljöpåverkan har format oss till dom vi är. Samtidigt påverkas mångfald, tillväxt och resultat av miljö, erfarenheter och beslut. Vår kropp är en aktiv process, och våra tankar och beteenden är inte slumpmässiga – dom kan faktiskt styra vår egen utveckling.

De andra blängde på den pensionerade journalisten som om en varelse från yttre rymden just hade slagit sig ner i soffan.

– Där plockade du fram det tunga artilleriet, stönade David. Då har du kanske nåt sammanfattande förslag vi kan ta med oss in i maktens korridorer? Nåt som kan bli ett rättesnöre framöver – vi behöver nåt slags paroll som alla fattar.

Harry gnuggade händerna och såg påfallande nöjd ut.

– Ett citat av Pippi Långstrump – nåt som borde genomsyra alla framtidens demokratiska processer: *Är man stor måste man vara snäll.*

Transpeera svävade ovanför Kremles gamla murar och kupolprydda torn, väckte minnen från historielektionerna i högstadiet, drog tankarna till tsarer, revolutioner och förändringens vindar. Att betrakta Moskva inifrån kabinen var som att följa historiens hjärtslag från en plats bortom tid och rum. Varje beslut, varje handling innanför de tysta väggarna hördes som svaga ekon från en nation i upplösning.

Line sneglade på Gabriel. Trots sin särställning gick det inte att undgå smärtan i hans blick. De hade kanske varit naiva, inbillat sig att diktatorn skulle krypa till korset, kasta in handduken och erkänna sig besegrad – men inget hade hänt. Absolut ingenting. Vladimir Putin bar uppenbart på en märklig förmåga att sortera bort obehagliga sanningar och i stället lyfta sin självgodhet till gränslösa höjder, sätta sina egna önskemål framför andras – även om det innebar döden för en hel befolkning. Resultatet blev förödande.

Kraven framstod i ljuset av verkligheten som både skrattretande och godtrogna. Att Putin skulle avisera sin avgång, utlysa nyval och frige alla politiker som fångslats för sina åsikters skull var som att försöka fånga en stormvind i en burk. Att demokrati och mänskliga rättigheter skulle bli framtidens ledord i Ryssland var en inneboende motsägelse – en paradox. Lika osannolik som snö i helvetet, men ändå ständigt närvarande i retoriken.

En diktatur kännetecknas av en koncentration av makt hos en enda person eller en liten grupp förtryckare – utan verkliga begränsningar eller någon form av ansvarsskyldighet. Försök att ändra normen, eller att hota med dödliga konsekvenser, stärkte bara Putins grepp om makten och lyfte honom till skyarna. Han såg motståndet som ett hot mot regimen, vilket i sin tur bara konsoliderade maktbasen ytterligare.

– Har du bestämt dig? frågade Line med en klump i halsen.

– Har vi några alternativ? suckade Gabriel. Vi är bakbundna och står inför en situation vi aldrig kunnat förutse. Vi måste vara progressiva, göra nåt radikalt som sätter griller i huvudet på galningen.

– Vet inte om jag vågar titta, stönade Line med hjärtat dunkande i halsgropen.

Gabriel höjde axlarna i en obrydd gest.

– Du kan blunda. Jag har varit med förr. Du vet mordet i Nacka i slutet av förra året? Då satt jag på första parkett och tvingades bevittna avrättningen med öppna ögon. Visserligen inte samma sak, men nu kan jag stänga av känslorna om läget blir outhärdligt.

Tänkarna rusade i Lines huvud, munnen var torr som fnöske.

– Okej, sa hon med skrapig röst. Vi kör.

Gabriel nickade och styrde ner farkosten mot den del av Kreml där de visste att Vladimir Putin snart skulle få besök av regeringens nyttillträdde presstalesman Dmitrij Peskov.

– Är du säker på att det fungerar? undrade Line när de svävade in genom väggen och passerade rum, salar och gemak.

– Inte hundra, men det vore konstigt när allt annat följer den logiska planen. Men vi riskerar ingenting; vi får en chans att testa vår teknik och samtidigt skrämma livet ur honom.

– Teknik? muttrade Line. Håller inte dom gamla begreppen?

Gabriel mötte hennes blick.

– Ordet förmågor känns så mänskligt på nåt sätt. Våra talanger handlar inte längre om personliga förutsättningar; det handlar om vilken datakod som körs i våra neurala nätverk för att vi ska kunna utföra vissa typer av uppgifter.

Transpeera gled in i ett av Kremles privata konferensrum, samma salongsliknande utrymme där Dmitry Medvedev och Sergej Lavrov hade kollapsat dagen innan.

Line stirrade med stora, chockade ögon.

– Vad tror du, kommer han visa några svaghetstecken efter din demonstration igår?

– Osäkert. Inte inför sina underhuggare i alla fall. Vi får väl se.

Gabriel styrde ner farkosten till bordets kortsida och stannade lite vid sidan av presidentens stol.

– Har du kollat vapnet? undrade Line nervöst.

– Inte idag, men det låg där igår.

– Är det laddat?

– Vet inte, men varför skulle han annars ha en så lättillgänglig pistol om den inte är skjutklar?

– För att skrämmas.

Gabriel drog samman ögonbrynen i koncentration.

– Nu får du vara tyst en stund, annars kan jag inte fokusera. Putin stiger in genom dörren om en minut.

Line stirrade framför sig; tiden verkade stå stilla, varje sekund släpade sig fram. Hon försökte hämta mod i vännens närvaro, men synerna blockerade allt.

Plötsligt slogs portarna upp. Siluetter av soldater försvann in i skuggorna på andra sidan öppningen, och Vladimir Putin passerade med rak rygg och högburet huvud. Men så snart dubbeldörrarna stängdes föll masken. Axlarna sjönk, blicken flackade mellan skrymslen och vrår, fastnade på små detaljer: en spricka i väggen, en stol som inte stod i rät linje, reflektionen av hans eget ansikte i fönstret.

Line kastade en blick på sin vän. Hon ville fråga så mycket. Vad ser du, vad känner du, vilka tankar rör sig i autokratens huvud? Men inte ett ljud slank över hennes torra läppar.

Putin sjönk ner i sin tron. Den forna glansen hade ersatts av en kompakt silhuett av rädsla och osäkerhet. Hans händer vilade slappt i knät, fingrarna trummade tyst mot varandra.

Då slogs dörrarna upp igen. Steg ekade mot korridorrens marmorgolv, takten lika jämn som klockans slag. Den kalla, polerade ytan reflekterade ljuset från de stora ljuskronorna där utanför, medan en skugga spelade över golvetns intrikata mönster.

Dmitrij Peskov klev in i rummet med fasta steg. Han nickade mot sin chef och fortsatte bort till kortsidan mitt emot. Hållningen var rak och stolt, axlarna något nedsjunkna, huvudet högt. Varje rörelse var bestämd och kontrollerad, blicken skarp och fokuserad – uppmärksam på rummets löften och krav.

Männen stirrade, men ingen sa ett ord. Blickarna var intensiva, laddade med outtalade känslor – som två sylvassa svärd som korsades, varje rörelse noggrant iakttagen och analyserad.

Line sneglade på Gabriel, lite under luggen, och undrade vad som pågick bakom pojken pannlob. Han var oförmögen att röra sig, fastlåst i sitt skrämmande uppdrag att justera historien. Då bröt Vladimir stillheten med ett ryck. Han pressade sig mot stolsryggen, mimiken blev kall och intetsägande, pupillerna vidgades och en förmörkelse skymde logiken i hans blick.

Han drog långsamt ut bordslådan framför sig, greppade den Makarov PM som låg därinne, höjde vapnet och siktade mot Dmitrij Peskovs överkropp.

Tre skott brann av i snabb följd. Kulorna skar genom luften – tre ostoppbara projektiler som, millisekunder senare, slog in i ryssens mjuka bröstorg. Luften fylldes av krutdimma. Peskovs vita skjorta hann färgas röd innan överkroppen föll framåt; hjärnan var redan död när pannan slog i bordsskivan. Rummet stod stilla, som om själva tiden vägrade röra sig vidare efter det ofattbara.